Sz. Lajosné Tíz Évesen A Házuk Udvarán

Én vagyok, tíz évesen, a házunk udvarán. Ezt a képet Aranka néném̈eknek küldtük, a hátoldalára az van írva: 'Szeretettel Jenő bácsinak és Aranka néninek Pannikától. Tamási 1929. III. 25. (Pannika 10 éves)' Arra a párnára, ami a hátam mögött van, nagyon jól emlékszem. Édesanyám csinálta. Iskolába először zsidó elemibe jártam, ami nagyon jó iskola volt. Az épülete nem volt messze tőlünk, a házunk udvarán kellett átmenni. Egy nagyon színvonalas tanítónőnk volt, aki négy osztályt tanított. Kertész Karolinának hívták. Nem ment férjhez, nagyon katonás, nagyon félelmetes teremtés volt, nagy fegyelmet tartott, de igazi pedagógus volt. Minden gyereket megtanított írni, olvasni, számolni, héber, német írás-olvasásra. Négy osztály volt egyben, osztatlan iskola. A reáltárgyakat, számtant nagyon jól tudtam, nagyon szerettem. A polgári iskola is Tamásiban volt, az már állami iskola volt. Nagyon jó tanuló voltam, sok-sok kitüntetést kaptam, akkor már magyarból. Nagyon szerettem az irodalmat. Nagyon szerettem olvasni. Jártak nekem ilyen ifjúsági könyvek. A Tutsek Annára emlékszem, az egy sorozat volt, a 'Tamás bátya kunyhója' meg hát

minden, ami ifjúsági volt. Mikszáthot adtak a kezembe édesanyámék, aztán persze a kedvencem, a versek, Arany János. Nagyon szerettem Jókait is. A polgáriban már voltak lánybarátaim is, egy Mester nevű igazgató-tanítónak a lányai, aki katolikus iskolában tanított. Ikrek voltak, és én Kató mellett, aki a szelídebbik volt, ültem végig négy éven át. A másik Mari, egy élénk lány volt, az élete is úgy alakult, de Kató nem. Az egy nagyon rendes teremtés volt, bár azt elmondom, hogy mikor a zsidótörvények bejöttek, eléggé megváltoztak, pedig addig sülve-főve együtt voltunk, mert a zsidó iskola mellett laktak. Különórára először zongorát tanulni jártam, de abszolút tehetségtelen voltam. Apám akart venni egy zongorát, hogy tudjak gyakorolni, de a Xantus tanárnő, akihez jártam, azt mondta, kár a gőzért, mert bennem aztán semmi nincs. Nincs hallásom, és hát fölösleges. De azért szeretem a zenét, ismerem, mindig volt hangversenybérletem, anélkül, hogy mondjuk, különösebben bele tudtam volna mélyedni. Még a polgári iskola alatt jártam külön németre és tornára, de az nem olyan torna volt, mint amilyet ma csinálnak, hogy gimnasztika. Inkább játszottunk, meg labdajátékok voltak, ahogy visszaemlékszem.